

Сидера и плачехъ отъ радостъ... Но вратата скръцна, отвори се и азъ изтръпнахъ отъ страхъ... Тамъ видѣхъ застаналъ татко. Той ме гледаше смаянъ и очуденъ... И извика сърдито:

— Ти тука ли си билъ?... А ние обърнахме цѣлия съборъ, да те търсимъ!... Що правишъ тука?... И плачешъ! Защо?

Азъ се вкаменихъ и нищо не отговорихъ. Рекохъ само да скрия книжката виновница на тия тревоги... Ала татко, я видѣ, приближи до менъ, грабна книжката отъ ржцетѣ ми, прочете името ѝ на корицата, усмихна се и ме запита:

— Кжде я намѣри?

— Ку... купихъ я на събора! — отговорихъ азъ съ запъване и се разплакахъ...

Татко ме погали, наведе се, цѣлуна ме по челото и рече:

— Мълчи, не плачи!... Ние не те знаехме кжде си и затова те търсихме цѣлия день!... А щомъ искашъ да четешъ, чети!...

Следъ това ми се усмихна и си излѣзе. Азъ останахъ да дочета книжката до края.

Подиръ два дена азъ знаехъ вече наизустъ цѣлата поема за Хайдутъ Сидера и я декламирахъ въ училището предъ смаянитѣ ученици и учители.

Изтърколиха се отъ тогазъ ето вече петдесетъ години. Прочетохъ отпосле много и много книжки. И надъ много отъ тѣхъ съмъ се радвалъ и плакалъ, ала скжпиятъ споменъ за първата ми прочитна книжка пазя като святъ споменъ въ душата си и никога нѣма да го забравя.

Александъръ Спасовъ

